nüüd meie wanna issa ni halledaste selle norema poia pärrast murretses, ollin minna ennast kämehheks issa jures annud, et ma tootanud tedda hästi jälle taggasi issa kätte sata. Sepärrast jägo nüüd, pallun ma, so sullane selle nore mehhe assemele sullaseks omma issandale ja se noormees mingo ülles omma wendadega, sest kuida peaksin minna omma issa jure ülles minnema, kui se noormees ei olleks minnoga, et ma sedda ömmetust ei sa nähha, mis mo issa peale tulleb. Siis ei woind Josep ennam ennast ni waljuste pidada keikide nende eest, kes temma jures seisid, ja hüdis: Saatke iggameest mo juresi wälja; ja ükski ei seisnud temma jures, kui Josep ennast omma wendadele teäta andis.

Ja ta teggi healt omma nuttoga, ja Egiptusse-ma rahwas ja Warao perre kulis. Ja Josep ütles omma wendade wasto:

Minna ollen Josep, kas mo issa alles ellab? ja temma wennad ei woind temale mitte wastada, sest nemmad tundsid wägga suurt hirmo temma silma ees. Ja Josep ütles: Et astuge minno liggi; ja temma ütles: **Minna ollen Josep teie wend**, kedda teie Egiptusse male ärramüünud. Ja nüüd ärgo sago teie meel haigeks, et teie mind seie ärramüünud, sest teie ello üllespiddamisse pärrast on Jummal mind teie ele seie läkkitanud. Sest nende kahhe aasta sees on nälg jo olnud, ja wiis aastat on weel, et ei olle kündi ega leikust. Joudke nüüd ja minge ülles mo issa jure ja ütlege ta wasto: nenda ütleb so poeg Josep: Jummal on mind issandaks pannud keige Egiptusse ma ülle, tulge mo jure alla, ja pead Koseni maal ellama ja sinno poiad ja leik, mis sul on, sest se nälg on weel wiis aastat, et sinna ja sinno ommad kehwaks ei lähhä. Ja

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1735, lk. 18